

да тя хвърли въ тъмницѣ, а пакъ за десять може и да тя объси. Не остая друго нищо, освѣнъ да ся хванемъ о работѣ.

Нъ въ каквѣ свръзкѣ да стои св. Димитръ и народната работа, това не щя да каже, ако и да го пыташе Петръ.

Въ шестый день отъ пѣтуваніе-то имъ, като приближавахъ до единъ малкъ градецъ, кой-то днесъ ся назывя Силиврія, наши-ти пѣтници съзряхъ Пропонтидж (мраморно море). Знахъ тоя пѣтъ, и азъ самъ съмъ ходилъ по него. Нъ тогасъ той не е былъ такъвъ, какъвъ-то е днесъ. Тогасъ той бѣше широкъ, сгоденъ, зиданъ друмъ, отъ кой-то щещъ видишь дыри и днесъ тукъ тамъ на заосталы късове. А тыя остатъци сѣ обрасли вече въ травѣ и продѣнили сѣ ся. Сега никой не ходи по тѣхъ, никой не ѣзди. Друмъ, ка-ленъ въ дъждовно врѣмя, а пѣленъ съ облацы отъ прахъ въ сухо врѣмя, води успорядъ тѣхъ, а на камъни-ты, що сѣ гы наряджали римскы рѣцѣ, само по нѣкой пѣтъ гълъбъ ще къчне, или ще ся покаже хытѣръ гущѣръ, та любопытно да погледа наслѣдници-ты на римскѣ-тѣ величинѣ, кои-то ся влѣкѣтъ по новыя друмъ. Нъ въ врѣмя петрово и ясе-нево зиданый-тъ друмъ е былъ цѣлъ, неповреденъ. По него нито гълъбне сѣдѣхъ, нито гущѣре търчяхъ; зашто-то ходяхъ и ѣздѣхъ пѣшяци и конници, и скърцахъ кола дору отъ Паноніѣ и Дунавѣ прѣзъ Тетевенскѣ-тѣ планинѣ, та у грѣцкы Константинополь, у словенскый Цариградъ, у стародревнѣ Византіѣ. Друмъ-тъ отъ Силивріѣ идяше покрай море-то и свѣршиваше ся до пѣрвѣ-тѣ врата отъ престолныя градъ. Страна-та, прѣзъ кою-то прѣминуваше, бѣше сѣщо така, както и днесъ, окръжена съ прѣкрасны бѣрда, испросѣчена съ стрѣмны амбизи, зелена, засмѣна, пробушена съ жълты равны морскы пѣскове, по кои-то тукъ тамъ стѣрчяхъ сивы камъне. Двѣ провалы, расширены на долины и